

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдията Александър Арабаджиев към Определение
№ 2 от 14 април 1994 г. по к.д. № 1/1994 г.

Особеното ми мнение се отнася да т.4 от определението, т.е. до частта му, в която е отклонено искането Конституционният съд да се произнесе за съответствието на Закона за Висшия съдебен съвет /ЗВСС/ с общоприетите норми на международното право и международните договори, по които България е страна. Във връзка с обхвата на особеното мнение е необходим да се поясни, че то не засяга т.3 от същото определение по съображенията, развити в становището на съдиите Т.Чипев, П.Пенев и Ал. Арабаджиев към решение № 6 от 22 април 1993 г. по к.д. № 4/1993 г. В съгласие с това становище и за да бъде последователен с него, считам, че не е допустимо – с оглед на решението на КС по к.д. № 30/1991 г. – да се приеме за разглеждане искане за установяване на противоконституционност на ЗВСС. С посоченото решение КС се произнесъл по конституционността на ЗИДЗВСС като цяло. Ето защо това решение, независимо че се отнася до закон за изменение и допълнение на ЗВСС, се явява пречка за допустимостта на искането в тази му част.

По отношение на искането за установяване на несъответствие на ЗВСС с международни договори, по които България е страна, такава пречка не съществува. Предвид на чл.5, ал.4 от Конституцията, респ. на мястото, което тази разпоредба определя на международните договори като част от

вътрешното право, на която законите не могат да противоречат, допустимо е отстраняването на такова несъответствие, без да се разглежда въпросът за конституционност на даден закон. Именно в това се състои смисълът на правомощието на КС по чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията. До сега КС не е разглеждал въпросното съответствие, така че то не се обхваща от евентуалната сила на присъдено нещо на предходно решение. Понеже определението на КС не третира тези въпроси, не се спирам на тях по-подробно, т.е. не анализирам конструкцията "Конституция-международен договор-закон", при която е възможно несъгласуваност само между последните две съставки. Във всеки случай намирам за допустимо разглеждането от КС на такова искане.

Още повече когато то изрично е направено във формата на подробна аргументация и конкретно посочване на разпоредби от международни договори, на които - според направилите искането народни представители - ЗВСС не съответствува. Ето защо не възприемам лаконичното съображение, обусловило отклоняването на тази част от искането. Необоснован е аргументът, че авторите на искането не са изпълнили указанията, дадени им с определение от 10 февруари 1994 г. и не са отстранили посочени в това определение недостатъци. Цялото искане е по начало построено върху довода, че като не осигурява на съдиите, прокурорите и следователите осъществяване на правото им на защита, ЗВСС накърнява

съответните конституционни, от една страна, и международни, от друга страна, норми. Това е очевидно от съдържанието на искането, което се свързва с липсата - в закона - на разпоредби, които да осигуряват защитата на трудовите права на съдиите, прокурорите и следователите. Шом е така, не е нужно да се посочват конкретни разпоредби от ЗВСС, защото такива по начало няма и именно от липсата им се извеждат основания за поддържаното несъответствие.

Ето защо това искане подлежи на разглеждане от Конституционния съд.

Александър Арабаджиев